

РЕШЕНИЕ

№ 896

гр. София, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.01.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8636** по описа за **2023** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от С. С. Ц., чрез адв. Р. Т., срещу Решение № 1865 от 24.04.2023 г., постановено по НАХД № 2639/2023 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 3-ти състав, с което е изменено Наказателно постановление /НП/ № 22-4332-0282345 от 06.01.2023г. на Началник сектор ОПП-СДВР в частта, с която на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, на С. С. Ц. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 (сто) лв., като размерът на наложената глоба е намален на 50 (петдесет) лв., като НП е потвърдено в останалата част.

В касационната жалба се сочи, че обжалваното решение е незаконосъобразно и неправилно. Касаторът излага доводи, че обжалваното НП е неправилно и незаконосъобразно, тъй като не са спазени материалния закон, процесуалните правила и същото не е съобразено с целта на закона. Твърди се, че описаната фактическа обстановка не отговаря на реалната такава. Административнонаказателната му отговорност е ангажирана за извършени две нарушения, но същият твърди, че е накърнено правото му на защита, както и че не е установено по безспорен начин виновното извършване на нарушението по чл. 103 ЗДвП. Прави се искане за отмяна на

обжалвания съдебен акт.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява. От адв. Т. е постъпило писмено становище, в което поддържа касационната жалба и претендира присъждане на разноски.

Ответникът – началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи – отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключение за правилност на обжалваното решение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа страна:

За да потвърди НП, въззивният съд, след обсъждане на събраните доказателства е приел за установено, че на 28.12.2022г., около 22:50ч. в [населено място] на ул. “Д-р А. М.“, С. С. Ц. управлявал лек автомобил „Б. 318ЦИ“ с рег. [рег.номер на МПС] , с посока на движение от [улица]към [улица], до [жилищен адрес] като при подаване на своевременен, ясен и разбираем сигнал със стоп палка за спиране от полицейски служител, същият не спира на указаното място и продължава движението си. Ц. е спрял за проверка на 100 метра след указаното място от полицейските служители със служебен автомобил рег. [рег.номер на МПС] , като при проверката е установено, че водачът не носи в себе си КТ и СУМПС - нарушение на чл.103 от ЗДвП и на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

На касатора е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е връчен на 28.12.2022 г., като са отразени 2 нарушения. Първото е квалифицирано като такова по чл.103 от ЗДвП, а второто - по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Въз основа на АУАН е издадено процесното НП № 22-4332-0282345 от 06.01.2023г. на Началник сектор ОПП-СДВР, в което са посочени нарушените норми и са наложени административни наказания на основание чл.183, ал.1, т.1, пр.2 ЗДвП и чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП - глоби в размер на 10 лева и 100 лева, както и лишаване от правото да се управлява МПС за срок от 1 месец.

За да постанови обжалваното решение за изменение на НП, въззивният съд е приел от правна страна, че административнонаказателното производство е законосъобразно проведено, АУАН и НП са издадени при спазване на разпоредбите на ЗАНН и ЗДвП, при спазване на процесуалните права на наказаното лице. Приел е въз основа на доказателствата по делото, че С. Ц. е осъществил, както от обективна, така и от субективна страна вменените му нарушения по чл.183, ал.1, т.1, пр.2 ЗДвП и чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП. Относно размера на наложеното административно наказание, съдът го е потвърдил относно нарушението по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП. Същевременно е изменил едно от двете кумулативно наложени наказания за нарушението по чл.103 от ЗДвП, намалявайки размера на глобата от 100 лв. на 50 лв., мотивирайки се с минимално наложения размер на другото наказание - Лишаване от право да управлява МПС за 1 месец.

Административен Съд С. – град, XI касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА като подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на

обжалваното съдебно решение.

Разгледана по същество, тя е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Правилно СРС е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения във формата на АУАН и НП.

Съгласно чл.6, ал.1 от ЗДвП участниците в движението съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка.

Съгласно разпоредбата на чл. 103 от ЗДвП, при подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания.

Подаването на сигнал за спиране със стоп-палка, представлява нареждане на контролния орган, отправено към водача по начина посочен в чл. 170 от ЗДвП – своевременно и ясен сигнал, при който за водача на МПС да е оформено убеждението, че този сигнал за спиране е предназначен за него.

В конкретния случай се установява, че С. Ц. не е изпълнил задължението си да спре след подаден сигнал, а е продължил да се движи до принудителното му спиране от полицейски автомобил, на разстояние 100 метра от първоначално подадения сигнал. Водачът на превозното средство трябва да се движи с повишено внимание и да реагира при надлежен сигнал за спиране на МПС от полицейски служители, които са били в униформа, което обстоятелство в голяма степен индивидуализира качеството им на контролен орган.

Правилно е ангажирана и неговата отговорност на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, съгласно която се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв., водач, който откаже да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението. Относно минималния размер на двете наказания, същият е правилно индивидуализиран, тъй като не са налице отегчаващи обстоятелства и деянието не се характеризира с необичайно висока степен на обществена опасност.

Що се отнася до другото нарушение, изводите за неговото доказване и съставомерност, също се възприемат от касационната инстанция. Разпоредбата на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП установява задължение за водача на моторно превозно средство да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него. Неизпълнението на това задължение законодателят е обвързал със съответната санкция, предвидена в чл.183, ал.1, т.1 от ЗДвП. Управлението на МПС без водачът да носи, който и да е от изчерпателно посочените в чл.100, ал.1 от ЗДвП документи, съставлява нарушение на разпоредбата. При извършената му проверка С. Ц. не е представил на контролните органи контролен талон към свидетелство за регистрация на моторното превозно средство, което управлява, за което правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност и за това нарушение.

В производството пред настоящата инстанция жалбоподателя не обори доказателствената сила на акта чрез ангажиране на доказателства, които биха обосновали становище на съда за различни констатации от тези, отразени в акта, а оттам и за различни изводи от тези на административно-наказващия орган, поради което следва да се приеме, че посоченото в констативния акт и в наказателното

постановление административно нарушение действително е осъществено от страна на лицето. В това число изцяло недоказани останаха твърдените здравословни проблеми на касатора, които да са от такова естество, че да правят невъзможно съвременното възприемане от негова страна на сигнала на полицейския орган. От тази гледна точка извод за липса на вина за нарушението по чл. чл.103 от ЗДвП не може да бъде обективиран.

Относно възражението за липса на двама свидетели: не представлява съществено нарушение на процесуалните правила обстоятелството, че АУАН е съставен в присъствието само на един свидетел. Систематичното тълкуване на разпоредбите на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН, както и на нормата на чл. 43, ал. 1 ЗАНН налага извода, че изискването актът да е съставен в присъствието на двама свидетели е предвидено единствено в хипотезата, в която липсват свидетели, присъствали при извършване или установяване на нарушението или е невъзможно актът да бъде съставен в тяхно присъствие. Единствено в тази хипотеза ЗАНН въвежда изискването АУАН да бъде съставен в присъствието на „двама други свидетели“. В останалите случаи актът следва да се състави в присъствието на лицата, присъствали при извършване или установяване на нарушението, като е достатъчно АУАН да бъде подписан от съставителя и един от посочените в него свидетели (чл. 43, ал. 1 ЗАНН).

Относно възражението за съмненията в обективността и безпристрастността на показанията на свидетеля, присъствал на установяване на нарушението, съдът намира следното: обстоятелството, че лицето е служител в СДВР, който е и наказващият орган, не може само по себе си да обоснове извод за заинтересованост от изхода на делото и липса на безпристрастност в показанията му.

Липсата на ЕГН на свидетел не е процесуално нарушение, а още по-малко съществено такова. Чл. 42, т. 7 ЗАНН установява необходимите лични данни на свидетелите – „имената, точните адреси и датата на раждане на свидетелите“, като сред тях не се споменава ЕГН на свидетел.

Съгласно изричната норма на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В тази връзка следва да се има предвид, че касаторът не е ангажирал, нито посочил доказателства, оборващи тези констатации, поради което и същите правилно са възприети и подведени под съответната правна норма.

По тези съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд София - град, XI касационен състав:

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1865 от 24.04.2023 г., постановено по НАХД № 2639/2023 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 3-ти състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

